

கல்வி, அறிவு - போமோ நோக்கில் வள்ளுவன்

Education and Knowledge: Valluvan's Perspective

முனைவர் அ.ரம்யா

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ்த் துறை

மங்கையர்க்கரசி மகளிர் கலை

மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மதுரை.

மின்னஞ்சல்: mramyamuruganm@gmail.com.

8680061796.

Abstract

Sangam literature proclaims the antiquity of the Tamil language to the world, while ethical texts—works of moral instruction—reveal the character and values of the Tamil people to the global community. Among these ethical texts, the *Thirukkural* stands out as a work revered and celebrated across many nations. Numerous commentaries have been written on this distinguished work, primarily because readers interpret and articulate its verses in alignment with their own perspectives—a testament to the *Thirukkural*'s inherent flexibility. This article aims to examine the profound insights Valluvar conveys regarding education and knowledge within the verses of the *Thirukkural*.

முன்னுரை

தமிழ் மொழியின் தொன்மையினை உலகிற்குப் பறைசாற்றுவன சங்க இலக்கியங்கள், தமிழர்களின் தன்மையினை (பண்பினை) உலக மக்களுக்குப் புலப்படுத்துவன அற இலக்கியங்களான நீதி நூல்கள். அந்நீதி நூல்களுள் உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் போற்றித் துதிக்கப்பட்டு வருவது திருக்குறள். அத்தகைய சிறப்புக்குரிய திருக்குறளுக்கு பற்பல உரைகள் வெளிவந்துள்ளன. ஏனெனில் அதனைப் படிப்பவர்கள் தங்களின் கருத்துக்களுக்கேற்ப அதனை வெளிப்படுத்துவதே காரணமாகும். அத்தகைய நெகிழ்தன்மையில் அமைந்துள்ளது திருக்குறள். கல்வி குறித்தும், அறிவு குறித்தும்

வள்ளுவன் குறட்பாக்களில் கூறவிழையும் உண்மைக் கருத்துக்களைப் போமோ நோக்கில் ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கேள்வி ஞானம் - கற்றல் கற்பித்தல் - பயன்பாட்டு அறிவு - பல்துறை அறிவு - அனுபவ அறிவு - ஆராய்ந்துணர்தல்.

Knowledge gained through listening – Teaching and learning – Applied knowledge – Multidisciplinary knowledge – Experiential knowledge – Knowledge gained through inquiry and understanding.

போமோ

தற்காலத்தில் அதிகமாகப் புழங்கப்படும் வார்த்தைகளில் ஒன்று 'போமோ' ஆகும். 'போமோ' என்கிற இந்த இரண்டெழுத்துப் பதம் போஸ்ட் மாடர்னிசத்தைக் குறிக்கிறது. போஸ்ட் மாடர்னிசம் என்பதைத் தமிழில் பின்னை நவீனத்துவம் என்று அழைப்பர். 1966ல் ழாக் தெரிதா அறிவித்த

கட்டவிழ்ப்பு அல்லது நிர்மானம் (De Construction) என்ற சொல்லே பின்னை நவீனத்துவம் தோன்றக் காரணமானது.

மேலை வரலாற்றின் நான்காவது கட்டமாகக் கருதப்படும் பின்னை நவீனத்துவம் முதலில் கட்டிடக் கலையில்தான் தோன்றியது. இருப்பினும் அதன் கருத்தாக்கங்கள் மற்றும் சொல்லாட்சிகள் பெரும்பாலும் இலக்கியத் துறையில்தான் அதிகம் ஆளப்பட்டு வருகின்றன.

இப்பின்னை நவீனத்துவம் வெறும் கதை கூறும் உத்தியாகப் பரவ ஆரம்பித்தது பின்னர் அனைத்துக் கலைகளுக்கும்மான வெளிப்பாட்டு உத்தியாக உருமாறியது. அதனையும் தாண்டி அறிதல் (Cognitive), அறிவியல், தத்துவம், பொருளியல், சமூகவியல், மொழியியல், அரசியல், அறவியல் எனச் சகல புலங்களுக்குள்ளும் நுழைந்தது.

போமோ சுட்டும் அறிவு

பின்னை நவீனத்துவம் அனைத்துத் தரப்பினிலிருந்தும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான போராட்டச் சாதனமாக, கலகக்குரலாகக் கையாளப்படுவதாக உள்ளது. இதன் பார்வையில் அதிகாரக் கருத்தியல்களாகத் தென்படும் பிறதுறைகள் மற்றும் சிந்தனைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்துவதுடன் அவற்றின் மீது தாக்கங்கள் செலுத்துவது, மறுப்பது, சிதைப்பது போன்ற செயல்பாடுகளையும் மேற்கொள்கிறது. இத்தகு தன்மைகளைக் கொண்ட இச்சிந்தனையை உருவாக்கியவர்கள் இதற்கெனச் சில அடிப்படைக் கூறுகளையும் வரையறுத்துத் தந்துள்ளனர். அவற்றுள் அறிவின் வழி அறிதலில் அதிகாரமும், ஒருங்கிழப்பும் என்பது ஒன்றென ஆ.பூமிச்செல்வம் கூறியுள்ளார். மனிதனின் ஐவகைப் புலன்களின் வழியே பெறும் உணர்வே புலனறிவு எனப்படுகிறது. இவற்றில் அடிப்படையாக அமையும் அறிவு என்பது "பேரண்டம் குறித்த அதாவது நம்மையும் நம்மைச் சுற்றி நிலவும் இயற்கை மற்றும் சமூகம் எவ்வாறு இயங்குகிறது, இவற்றை இயக்கும் விதிமுறைகள் யாவை? இவற்றை மனிதகுலம் தனக்கு இசைவாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வது எவ்வாறு? என்பது பற்றிய எல்லாமுமான புரிதலேயாகும்" என அஷ்வகோஷ் (பின் நவீனத்துவம் பித்தும் தெளிவும், ப.37) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அறிவு என்பதென்ன எனும் வினாவுக்கு, அது உண்மைத்தன்மையைத் தேடும் ஒருவகை முயற்சி என இதுநாள்வரை சொல்லப்பட்டு வரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பின்னை நவீனத்துவமானது, "அறிவு என்பது உண்மையைத் தேடும் முயற்சியாகும் என்பதை மறுத்து அதை ஓர் உரையாடலாகவும் சமூக நடைமுறையாகவும் காண்கிறது. இதனால் அறிவின் சர்வ வியாபகத்தன்மை, நிரந்தரத்தன்மை என்பன கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன. எல்லாவிதக் கோட்பாடுகளையும் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்கும் இது நடைமுறை அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது" (பின் நவீனத்துவம் பித்தும் தெளிவும், ப.25-26) என்று மார்க்ஸ் கூறிள்ளார். அதாவது அறிவு என்பது உண்மையைத் தேடும் முயற்சி அல்ல ஏற்கனவே வரையறுத்து கட்டமைக்கப்பட்டு வைத்திருக்கும் விதிகளை அறிவது தான். இதுவரையுள்ள அறிவு, இதனை அறிந்தவர் - அறியாதவரை அடிமைப்படுத்துகிறார். எனவே இது ஒரு வித அதிகாரத்தன்மை கொண்டது எனக் கூறி அறிவின் வழி அறிதல் என்பதானது பின்னை நவீனத்துவதால் மறுக்கப்படுகிறது. மேலும் மனிதன்

இதுவரை அறிந்த எதுவுமே அறிவல்ல. எல்லாம் பகுத்தறிவின் விதிகளைப் பற்றிய அறிதல் தானே தவிர மாற்றத்தை அறிந்ததல்ல என்று பின்னை நவீனத்துவமானது கூறுகிறது. பகுத்தறிவின் ஆட்சியில் அறிவு என்பது மற்றதை அறிதல் அல்ல. மாறாக அது

பகுத்தறிவின் விதிகளை அறிதல் என்று ஆகிவிடுகின்றது. இதனால் இந்த அறிதல் முறையைத் தெரிந்து கொண்டவன் அதனைத் தெரிந்து கொள்ளாதவனைக் காட்டிலும் அதிகாரம் மிக்கவனாக மாறுகிறான். இவ்வாறு அறிதல் அறிவு என்பது அறியாதவன் மீதான அதிகாரமாக மாறுகிறது (பின் நவீனத்துவம் பித்தும் தெளிவும் ப.28) என்று அஷ்வகோஷ் கூறியதன் மூலம் அறிதல் என்பது சுயநலமுடையது என்று பொருள்படுகிறது. மேற்கண்ட கருத்துக்களின் வழி அறிவு (அல்லது) அறிதல் என்பதை உண்மையைத் தேடும் முயற்சி அல்ல, அதிகாரத்தன்மை கொண்டது, சாதகமானவற்றை மட்டும் உணர்தல் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

வள்ளுவரின் கல்வி எது? யாருக்கானது?

இனக்குழுச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் அறிவானது இயற்கையில் இருந்த உணவைத் தேடிச் சேகரிப்பதாக மட்டும் இருந்தது. அதன்பின் அவர்களது கல்வி வேட்டையாடுவதற்கு உதவும் வில்லையும், ஈட்டியையும் கையாளும் அறிவைப் பெறுவதாக மாறியது. மேலும் வலை, பொறி வைத்தல் பற்றிய அறிவையும் கற்றனர். அக்கல்வி எல்லோருக்கும் உரியதாக இருந்தது. ஆனால் செல்வ உடைமை மற்றும் நாகரிகம் உருவானபின் அறிவு என்பது அதிகாரம் சார்ந்ததாக மாறியது. வேளாண்மை மற்றும் கைவினைப்பொருட்கள் உற்பத்திக்கான அறிவு குலமுறையாகப் பெறப்பட்டது. அதாவது அனுபவ அறிவாகக் கற்றுத்தரப்பட்டது. ஆனால் உடைமைக்கும் அதிகாரத்திற்குமான அறிவாக "ஞானம்" கூறப்பட்டது. ஏனெனில் ஞானமே மனிதனை இயக்கி உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறது என்ற மாயம் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் ஞானத்திற்குரிய எண், எழுத்து என்பவை அதிகாரத்திற்குரியதாகவும் அதிகாரத்திற்குரிய அறிவு எண், எழுத்தோடு உறவு கொண்டிருந்தது. எனவே எண்ணும் எழுத்தும் கல்விக்குரிய தகுதியைப் பெற்றன. ஏனைய தொழில் பற்றிய அறிவியல் கல்விக்குரிய தகுதியைப் பெறவில்லை. அதே சமயம் எண்ணும், எழுத்துமாகிய கல்வியைக் கற்று அறியும் உரிமையானது அரசர், அந்தணர் ஆகியோர்களுக்கும், அவர்களது சுற்றத்தார்களுக்கும் மட்டுமே இருந்தது. (ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன) ஏனைய மக்கள் கூட்டம் எழுதப் படிக்க தெரியாதவர்களாக இருந்தனர். இருப்பினும் பிழைப்பு அறிவைப் பெற்றவர்களாக இருந்தனர். இதன் வாயிலாக எழுத்து மற்றும் எண் எனக் குறிப்பிடும் கல்வியாக அறங்கள், புராண இதிகாசங்கள், சாஸ்திரங்கள், ஆகமம், இலக்கணம், இலக்கியம் போன்றவைகள் வள்ளுவர் காலத்தில் கல்வியாக இருந்ததையும் அவற்றை அறிதலே அறிவு எனக் கருதப்பட்டதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. மேலும் உயர் வர்க்கத்தினர் மட்டுமே அத்தகைய கல்வியறிவு பெறும் உரிமைகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் தெள்ளத் தெளிவு.

போமோவின் பார்வையில் வள்ளுவன்

போமோவின் பார்வையில் கல்வி மற்றும் அறிவு என்பது அதிகாரத்தையும், khaj;jd;ikAk;; (cz;ikia mwpjy; my;y) Raeyj; jd;ikiaAk; (rhjfkhdw;iw mwpjy;) கொண்டவை. வள்ளுவன் காலத்தில் கல்வி மற்றும் அறிவு என்பன எண், எழுத்துக்களான வேதம், இலக்கணம், இலக்கியம், வானசாஸ்திரம் போன்றவை. அவை உயர்குடி மக்களுக்கு மட்டுமே போதிக்கப்பட்டன. ,t;tpuz;L epiyfisAk; mbg;gilahff; nfhz;L ts;Sthpd; rpy FwI;ghf;fis mZfyhk;.

"எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு" (குறள்-392)

என்ற குறட்பாவில் வள்ளுவர் குறிப்பிடுவன எண், எழுத்து, வானசாஸ்திரம் போன்றவை. அவை உயர் குடிமக்களுக்கே கிடைத்திருந்த அக்காலத்தில் வள்ளுவன் யாரை கற்கச் சொல்லி இருப்பான் என்ற வினா எழுகிறது. "எழுத்து என்பது அக்காலச் சமுதாயத்தில் அதிகாரத்தின் குறியீடாக இருந்தது" 6 (தமிழ்ச் சமூகத்தில் அறமும் ஆற்றலும், பக்கம். 117) என்ற ராஜகௌதமனின் கூற்றும் "அதிகாரம் எங்கிருக்கிறதோ அங்கே எண் எசமானனாகிறது. எண்ணுக்கு மிகுந்த அதிகாரம் உண்டு" 7 (தமிழ்ச்சமூகத்தில் அறமும், ஆற்றலும், ப.149) என்ற நீட்சேவின் கூற்றும் இக்குறட்பாவின் அர்த்தப்படுத்துதலைப் பின் நவீனத்துவத் தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்கிறது. மேலும் இக்குறட்பாவை 'கல்வி' எனும் அதிகாரத்தில் பொருட்பாலில்

அரசியலில் தொகுத்திருப்பது 'அறிவு' அதிகாரத் தன்மை கொண்டு என்பதை உறுதி செய்ய வழிவகுத்துள்ளது. அதுமட்டுமின்றி இத்தகைய கல்வியறிவைப் பெற உரிமையில்லாத விளிம்புநிலை மக்கள் எண்ணையும், எழுத்தையும் கற்றவர்கள் தங்கள் கண்களினால் அடிமைப்படுத்தினர் என்பது மறைமுகமாகத் தெரிகிறது. இக்குறட்பாவினைத் தொடர்ந்து,

"கண்ணுடையார் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையார் கல்லாதவர்" (குறள்-பொருள்:393)

என்று வள்ளுவன் பாடியுள்ளான். இதன்மூலம் கல்லாதவர்களைக் குருடர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறான். அதாவது உயர்குடி மக்களில் இருந்தும் கற்க வாய்ப்புகள் இருந்தும், கல்லாதவர்களைக் குருடர்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளான். இதன் உள் அர்த்தம் அதிகாரத்திற்கான கண்களைப் பெறாதவர்கள் என்பதாகும்.

"மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
கற்றார் அனைத்திலர் பாடு" (குறள்-பொருள்:409)

இக்குறட்பாவில் வள்ளுவன் அக்காலத்தில் நிலவிய வர்க்கப்பாகுபாடுகளைத் தெளிவாக முன்வைத்துள்ளார். அதாவது உயர்குடியில் பிறந்தும் கல்வி பெறாதவர் என்று குறிப்பிடும்பொழுதே கல்வி என்பது விளிம்புநிலை மக்களுக்கு போதிக்கப்படவில்லை என்பது தெளிவு. அவர்விருக்கத் தாழ்குடியில் பிறந்தும் கல்வி பெற்றிருப்பதன் என முரண்பாட்டை முன்வைக்கிறார். இங்கு 'உம்' என்னும் இடைச்சொல் எதிர்மறைப்

பொருளிலும், இழிவு சிறப்பும்மையாக வரும் இடம் பெறுகிறது. அதாவது கீழ்ப்பிறவியில்

பிறந்தவர் கற்க இயலாது. கற்றிருப்பினும் அவன் தாழ்குடியே என்பது மறைபொருளாகும். கல்வி கற்கும் முறை பற்றி வள்ளுவன்,

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக” (குறள்-பொருள்:391)
என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதாவது கற்க வேண்டிய நூல்களைத் தெளிவாகக் கற்று, கற்றபடி வாழ வேண்டும் என்பது அவரது எண்ணம். கற்பதினால் புதிய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள் தோன்றி புதிய பாதைகளை வகுப்பதே பயன்பாடாகும். ஆனால் அவ்வித நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாது முன்னோர்கள் கூறியபடி ஒழுக வேண்டும் என்று வள்ளுவன் அமைப்படுத்த எண்ணுகிறான் என்பது போலும் நோக்கில் கார்ட்டீசியன் அணுகுமுறையையும் ‘விதி ஒழுங்கு அறிதல்முறை’ என்னும் அதிகார வர்க்கத்திற்கு துணை செய்தல் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இதனை விடுத்து விதியீறல் அணுகுமுறையைப் பின்பற்றியே அறிதலை நிகழ்த்த வேண்டும் என்கிறது போமோ. மேலும் கல்வியறிவு பெறாதவர்களைப் பற்றி வள்ளுவன் செய்துள்ள விமர்சனம் ஏற்புடையதாக இல்லை. அறக்கருத்துக்களை உலகிற்குப் பறைசாற்றியுள்ள வள்ளுவனின் மன எண்ணத்தின் வெளிப்பாட்டில் இப்படியொரு குறட்பா,

“கல்லாதான் சொற்கா முறுதல் முலையிரண்டும்
இல்லாதாள் பெண்காமுற்றற்று” (குறள்-பொருள்:402)

என்பது கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டியதாகும். அதாவது கல்வியறிவு பெறாதவர்கள் அவையின்கண் (கற்றவர்கள் முன்) பேசுவோ, உரையாடவோ கூடாது என்ற அதிகார எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே இக்குறள் எனலாம். இதில் வள்ளுவன் குறிப்பிடும் உவமையானது இரண்டு மார்பகமும் இல்லாத பெண் காமுறுவது என்பது கல்வியறிவு பெறாதவன் அவையின்கண்; பேசுதலுக்குச் சமம்.

இக்குறட்பாவின் தொடர்ச்சியாக,
“கல்லாதவரும் நனிநல்லர் கற்றார்முன்
சொல்லாதிருக்கப் பெறின்” (குறள்-பொருள்:403)

என இயம்பியுள்ளதன் வாயிலாகக் கல்வியறிவு பெறாதவர்கள் கற்றவர்களுக்கு அடங்கி வாழவேண்டும் என்று அதிகார எண்ணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அறத்தை மனதிற்கொண்டு கல்வியை முன் வைத்துள்ளார். கல்வி என்பது வள்ளுவனுக்கு அறம் சார்ந்த கல்வியே. நல்ல கருத்துக்களைக் கேட்டறிதலே கல்வி. நாம் துன்பமடையும் பொழுது துணை நின்று பாதுகாக்கும். இவ்வாறாக கல்வியறிவு பற்றி வள்ளுவன் தந்துள்ள விளக்கங்கள் அனைத்தும் அறம் மற்றும் ஒழுக்கவியலைச் சேர்ந்தவையாகவே உள்ளன அத்தகைய அறக்கல்வி அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடே.

முடிவுகள்

கல்வி மற்றும் அறிவு என்பதை அதிகாரத்தன்மை கொண்டவை. அவ்வதிகாரத் தன்மையே வள்ளுவன் கல்வி மற்றும் அறிவுடைமை அதிகாரங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பது கட்டுரையின் வாயிலாகத் தெரியவருகிறது.

பின்னை நவீனத்துவம் முன்மொழியும் அதிகாரத்திற்குத் துணை செய்யும் கார்ட்டீசியன் அணுகுமுறையென்னும் 'விதி ஒழுங்கு அறிதல்' முறையையே வள்ளுவன் கற்கும்முறை எனக் கூறியுள்ளார் என்பது அறியப்பட்டது.

வள்ளுவரின் காலத்தில் அதிகார வர்க்கத்தினர் மட்டுமே எண்ணும் எழுத்துமான கல்வியறிவைப் பெற உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்பது தெளிவு.

துணைநூற் பட்டியல் (References)

1. திருக்குறள்- பரிமேலழகர் உரை தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூல் பதிப்பு கழகம் , திருநெல்வேலி. (2007).
2. பின்னை நவீனத்துவம் பித்தும் தெளிவும் அஷ்வகோஷ், மங்கை பதிப்பகம் (2002), சென்னை.
3. தமிழ்ச் சமூகத்தில் அறமும் ஆற்றலும் ராஜ் கௌதமன் (2018), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.